

A Fővárosi Ítéltábla a Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Sándor István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Horváthné dr. Tóth Enikő jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve II. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. december 8. napján kelt 18.G.40.261/2014/15. számú részítélete ellen a felperes részéről 18. és 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a Fővárosi Törvényszék 2015. március 16. napján kelt 18.G.40.261/2014/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit, valamint részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az I. rendű alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A ... szám alatt lévő általános iskola megjelölésű ... helyrajzi számú (perbeli) ingatlan az I. rendű alperes tulajdonában áll. A 2002. május 16-án aláírt megállapodás szerint az iskolaépület egy részét a felperes határozatlan időre bérbe vette a II. rendű alperestől. A tornaterem bérleti díját évi 200.000 forintban, a további helyiségek bérleti díját pedig együttesen évi 600.000 forintban állapították meg azzal, hogy a bérlő ezenfelül még köteles megfizetni a rezsiköltségeket, melynek összegét a „GAMESZ” a kizárólagosan használt alapterülethez igazodóan számítja ki. A bérlő vállalta, hogy két éven belül saját költségén felépíti az első emeleti bérlemény elkülönült megközelítését biztosító lépcsőházat, melynek fejében 5.000.000 forintot beszámíthat a bérleti díjba. Kikötötték, hogy ezt meghaladóan felmerülő költségeit a bérlő nem számítja fel, és kártérítési igényt sem érvényesíthet, mivel az átalakítások a működése érdekében váltak szükségessé. A rendes felmondási időt 12 hónapban határozták meg azzal, hogy a felmondás kizárólag a tanév végére szólhat. Megállapodtak abban is, hogy súlyos szerződésszegés, illetve bérleti díj vagy rezsiköltség tartozás esetén a szerződés azonnali hatállyal felmondható, amely esetben „a kiköltözésre három hónap áll rendelkezésre”. A felperes által felépített lépcsőház használatbavételére 2006-ban adott engedélyt az építésügyi hatóság. A 2009. augusztus 31. napjáig felhalmozódott 14.451.891 forint bérleti és közüzemi díjtartozásra hivatkozással a II. rendű alperes 2009. szeptember

14-én felmondta a bérleti szerződést, egyidejűleg felszólította a felperest, hogy 2009. december 22. napjáig költözzön ki az ingatlanból, és azt kiürített állapotban adja át részére. A közjegyzői okiratba foglalt felmondó nyilatkozatot a felperes 2009. október 8-án vette át, az ingatlan kiürítésére irányuló felhívásnak azonban nem tett eleget. A 2010. április 20-án írásba foglalt engedményezési szerződés szerint a II. rendű alperes az I. rendű alperesre engedményezte - az 5.000.000 forint bérbeszámításra kiterjedően - a bérbeadói jogok gyakorlását, különös tekintettel a kiürítés jogára.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 137. § (3) bekezdése alapján a perbeli ingatlan 1/20 részének a tulajdonjogát ráépítés jogcímén megszerezte. A II. rendű alperessel szemben keresete tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésének a tűrésére irányult. Tulajdoni igénye elutasítása esetére érvényesített másodlagos keresetében 32.081.125 forint és ezen összeg 2004. június 3. napjától járó kamata megfizetésére kérte kötelezni a II. rendű alperest.

Az I-II. rendű alperesek ellenkérelme egyaránt a kereset elutasítására irányult.

Az I. rendű alperes viszontkeresetet terjesztett elő, melyben a bérlemény kiürítésére, továbbá közüzemi díjtartozás címén 22.479.433 forint, használati díj címén 2.603.273 forint, valamint ezen összegek 2.034.346 forint lejárt kamata, továbbá 4.934.841 forint rezsiköltség és 2007. november 9. napjától járó törvényes mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

A felperes ellenkérelme a viszontkereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság 18.G.40.457/2009/41. számú ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül ingóságaitól kiürítve adja az I. rendű alperes birtokába az általa bérbe vett ingatlanrészeket, továbbá fizessen meg az I. rendű alperesnek 32.054.893 forintot, és ezen összegből 4.934.841 forint után 2007. november 9. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint az I. rendű alperesnek 2.000.000 forint, a II. rendű alperesnek 1.270.000 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy felhívásra fizessen meg az államnak 900.000 forint kereseti és 900.000 forint viszontkereseti illetéket

A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.260/2013/3. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és a felperes által a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét leszállította 30.000 forint plusz áfa összegre, míg a keresetet elutasító, a felperest a bérlemény birtokba adására és 900.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelező rendelkezéseit helybenhagyta. Ezt meghaladóan - az I. rendű alperesnek fizetendő perköltségre és a viszontkereseti illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Meghagyta az elsőfokú bíróságnak, hogy a tényállás felderítése érdekében hívja fel az I. rendű alperest, hogy tételenként

ismertesse a viszontkereseti követelésen belül a különböző jogcímenek érvényesített tartozások összegét az azokhoz járuló késedelmi kamattal együtt; a felperest pedig arra, hogy ennek ismeretében terjessze elő érdemi védekezését és az általa helyesnek tartott elszámolást.

A megismételt eljárásban pontosított viszontkeresetében az I. rendű alperes 2006 szeptemberétől 2007 szeptemberéig tartóan 4.934.841 forint rezsiköltség és ennek 2008. január 1. napjától járó késedelmi kamata; 2008. január 1-jétől 2010. január 9. napjáig tartóan 14.342.369 forint bérleti díj és rezsiköltség, valamint ezen összeg 2009. január 1. napjától járó késedelmi kamata; továbbá 2010. január 10. napjától 2013. december 31-éig tartóan 33.466.104 forint használati díj és rezsiköltség, valamint ezen összeg 2012. január 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest (18.G.40.261/2014/14. számú beadvány). Előadta, hogy a felperes 2006-tól magas összegű rezsidíj tartozást halmozott fel, ezért élt az azonnali hatályú felmondás lehetőségével, amely - az elsőfokú bíróság jogerős határozata szerint - a bérleti szerződést 2010. január 9. napján megszüntette. A felperes azonban a bérbe vett helyiségeket nem szolgáltatotta vissza, ezért használati díjat számolt fel, és továbbra is áthárította a rezsiköltségek egy részét a felperes.

A felperes ellenkérelme a viszontkereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy az I. rendű alperes helyesen állapította meg tartozásának az összegét. Állítása szerint a tornateremhez kialakított öltözőnek a rezsiköltségeit külön mérőórán mérte, és a szolgáltatók felé külön fizette a díjakat. Hangsúlyozta: a bérleti szerződés megszűnését követően rövid időn belül felhagyott a bérleményben végzett oktatási tevékenységgel, ezért az épület üresen állt, annak csak a karbantartásáról gondoskodott.

Az elsőfokú bíróság részítéletével kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 48.652.218 forintot, valamint 4.934.841 forint után 2008. január 1. napjától, 14.342.369 forint után 2009. január 1. napjától és 29.375.008 forint után 2012. január 1. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatot.

Ítéletével kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 831.018 forintot és ezen összeg 2010. október 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan elutasította az I. rendű alperes viszontkeresetét, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 2.196.000 forint perköltséget, megállapítva, hogy a le nem rótt viszontkereseti illetéket az állam viseli.

Részítéletének jogi indokolása szerint érdemi döntése nem terjedt ki a 2010. január 10. napjától a 2013. december 31. napjáig terjedő időszakra érvényesített 2.736.251 forint összegű áramdíj, valamint az 1.354.845 forint összegű víz- és csatornadíj megfizetésére irányuló viszontkereseti követelésre. Kifejtette: a felperes többszöri felhívás ellenére sem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, ugyanis annak ellenére, hogy vitatta az I. rendű alperes által megjelölt tartozások összegét, nem ismertette az általa helyesnek tartott elszámolást. A felperes az I. rendű alperes tényelőadására nem tett érdemi nyilatkozatot, holott az I.

rendű alperes a 2014. október 10. napján érkeztetett beadványában részletesen kimunkálta a különböző jogcímenek fennálló rezsidíj tartozások összegét, ismertette elszámolásának a szempontjait, és összegezte a felperes bérleti és használati díj tartozását is. Ezt követően az I. rendű alperes csupán annyiban pontosította a tényelődását, hogy külön-külön számította fel a bérleti jogviszony megszűnéséig felhalmozódott, illetőleg az azt követően keletkezett tartozásokat. Mivel a felperes a védekezését alátámasztó tényállításait nem terjesztette elő, ezért a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdéseit alkalmazva az I. rendű alperes állításait minden további bizonyítás nélkül valónak fogadta el [Pp. 163. § (1) bekezdés]. A régi Ptk. 277. § (1) bekezdése alapján a szerződési kikötéseknek megfelelően kötelezte a felperest a bérleti szerződés megszűnéséig felhalmozódott rezsi költségek (víz- és csatornadíj, villamos energiadíj, fűtődíj) és a ki nem egyenlített bérleti díj megfizetésére, ezen összegeket megnövelve a középárányos időponttól számított, a régi Ptk. 301. § (1) bekezdésében megállapított törvényes mértékű késedelmi kamattal. A bérleti szerződés megszűnését követő időponttól használati díjat számított fel, amelynek az együttes összege 2013. december 31. napjáig 13.792.027 forintra növekedett. Ehhez az összeghez ugyancsak hozzájárulnak a törvényes mértékű késedelmi kamatok. A távhő fogyasztás elkülönült mérési lehetőségének a hiányában annak díját területi alapon, légköbméterre vetítve határozta meg, és ezen a címen a 2010. január 10. napjától a 2013. december 31-ig tartó időszakra 5.582.981 forint rezsidíj és ennek 2012. január 1. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kötelezte a felperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a viszontkereseti főkövetelések közül a 2010. január 10. napjától a 2013. december 31. napjáig tartó időszakra követelt - leszállított összegű - 1.399.796 forint áramdíj, valamint a 831.018 forint összegű víz- és csatornadíj megfizetésére irányuló I. rendű alperesi kérelmet bírálta el (18.G.40.261/2014/24. számú beadvány). Kifejtette: az I. rendű alperes e követelését ... tanúvallomására tekintettel szállította le, amely alapján elfogadta, hogy a felperes csupán 2011 júniusáig használta oktatási célokra a bérelt épületrészt. A felperes védekezését e tekintetben sem támasztotta alá bizonyítékokkal, ezért az alperes által megjelölt számítási módot alkalmazva a vízfogyasztás arányát az I. rendű alperes által megjelölt módon határozta meg, ezen a címen kötelezve a felperest 831.018 forint és ezen összeg középárányos időponttól számított törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére. A villamosáram díj megfizetésére irányuló keresetet azonban bizonyítottság hiányában elutasította, mivel a fogyasztás mértékének a meghatározásához szakértői bizonyításra lett volna szükség, de ennek költségeit az I. rendű alperes nem vállalta. A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányában osztotta meg a felek között a perköltségeket, abból kiindulva, hogy a felperes keresete mindössze 1,6%-ban vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság részítélete és ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben elsődlegesen azok megváltoztatását és a viszontkereset teljes elutasítását, másodlagosan a határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul rövid határidőt szabott a viszontkeresetre vonatkozó érdemi ellenkérelme előterjesztésére, hiszen az I. rendű alperes

összefoglaló beadványát 2014. december 5. napján, pénteken vette át, így nyilvánvalóan nem tudta három napon belül előterjeszteni az érdemi védekezését, ezért a 2014. december 8-ai tárgyaláson halasztást kért, amit az elsőfokú bíróság indokolatlanul utasított el. Vélekedése szerint az elsőfokú bíróságnak a Pp. 217. §-át kellett volna alkalmaznia és 15 napos határidőt kellett volna biztosítania a részére az érdemi védekezés előterjesztésére, hiszen a több mint húsz oldalas beadvány áttekintéséhez legalább ennyi időre lett volna szüksége. E mellett fenntartotta, hogy az I. rendű alperes nem megfelelően számolta ki a tartozását, mivel a rezsidíjak megállapításához nem használhatóak fel a szabványok, illetve a terület alapú számítások, hiszen az oktatási tevékenységet évekként ezelőtt abbahagyta. Hangsúlyozta, hogy a tornatermet fix összegért vette bérbe és a bérleti díj magában foglalta a rezsidíjat is. Fenntartotta, hogy az I. rendű alperes több alkalommal helytelenül állított ki számlát a részére.

Az elsőfokú bíróság részítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírált. Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett az a rendelkezése, amellyel 831.018 forintot és kamatait meghaladóan elutasította a viszontkeresetet, amely a 2010. január 10. napjától felhalmozódott áramdíj tartozás megfizetésére irányult. Ezt a rendelkezést a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, lényegében annak a jogi indokolását is osztotta, amit csupán a fellebbezésre tekintettel egészített ki a következőkkel.

A Pp. 253. § (1) bekezdése értelmében az érdemi felülbírálatot megelőzően abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy van-e indok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére. A felperes azzal érvelt a hatályon kívül helyezés mellett, hogy olyan nagy terjedelmű további bizonyítás szükséges, amely meghaladja a fellebbezési eljárás kereteit. A felperes azonban a fellebbezésben nem jelölt meg új bizonyítékot, és az elsőfokú eljárás során sem indítványozott olyan bizonyítást, amit az elsőfokú bíróság elutasított. Felperesi bizonyítási indítvány hiányában további bizonyításra nincs eljárásjogi lehetőség, hiszen a Pp. 164. § (2) bekezdése értelmében a bíróság hivatalból nem rendelhet el bizonyítást. A bizonyítási eljárás kiegészítésének tehát nincs helye, és az elsőfokú eljárás során lényeges eljárási szabálysértés sem történt, így a hatályon kívül helyezésnek nem állnak fenn a Pp. 252. §-ában meghatározott eljárásjogi feltételei, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ügy érdemében hozta meg a döntését.

Az elsőfokú bíróság fellebbezett határozataival kizárólag az I. rendű alperes bérleti-, használati- és rezsidíj tartozás megfizetésére irányuló viszontkeresetét bírálta el. A Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.260/2013/3. számú jogerős részítéletének az indokolása alapján abból indult ki, hogy a felperes azonnali hatályú felmondása alapján a felek között létrejött bérleti szerződés 2009. január 9. napján szűnt meg. Ehhez a dátumhoz köthető a felek jogviszonyának a lényeges megváltozása, mivel a bérleti

szerződés megszűnéséig - amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan kifejtette - a felperesnek a bérleti szerződés kikötéseinek megfelelően kellett teljesítenie a kötelezettségeit, és az ott meghatározott elszámolási mód alkalmazásával kellett kiegyenlítenie a bérleti díjat, valamint a közműszolgáltatások díjának bérbeadó által áthárított részét, az úgynevezett rezsidíjat.

A felperes a fellebbezésben az elsőfokú bíróság álláspontjától részben eltérően értelmezte a szerződést. Vélekedése szerint az őt terhelő rezsidíjak mértékének a megállapítására nem alkalmasak a területalapú számítások, különös tekintettel arra, hogy a magas összegű vízdíj olyan tevékenységek miatt (például locsolás, téli jégpálya készítése stb.) merült fel, amelyből nem húzott hasznot. Ez az érvelés azonban nem áll összhangban a szerződéses kikötések megfogalmazásával, hiszen a szerződés 8. pontja egyértelmű a tekintetben, hogy bérlőként a kizárólagosan használat alapterület arányában köteles viselni a rezsiköltségeket. Ez alól a szabály alól a szerződő felek a tornaterem használatával felmerülő rezsiköltségeket sem vonták ki, még csak utalást sem tettek arra, hogy a tornaterem bérleti díja magában foglalná a használatával felmerülő rezsiköltségeket is. A tornateremre vonatkozó eltérő szabályozás hiányában egyértelmű, hogy a használatával felmerülő rezsiköltségek viselésére a szerződés 8. pontjában foglalt főszabály az irányadó, ezért a felperesnek e tekintetben is a területarányos számítások alapján kell megfizetnie a rezsiköltségeket.

A bérleti szerződés megszűnésekor a felperesnek vissza kellett volna szolgáltatnia a bérleményt a bérbeadó részére. Ennek a kötelezettségének a felperes nem tett eleget, így jogalap nélküli birtokossá vált, mivel 2009. január 10. napjától jogcím nélkül használta a bérbe vett helyiségeket. Az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel a lakások és helyiségek bérletéről szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Ltv.) 20. § (1) bekezdését, amely alapján a felperest a jogcím nélküli használat időtartamára az irányadó önkormányzati rendeletben meghatározott mértékű használati díj megfizetésére kötelezte.

Használati díj fizetési kötelezettsége jogalapjának a fennállását a felperes nem vonta kétségbe, és azt sem vitatta, hogy a jogcím nélküli használat időtartama alatt is meg kell fizetnie a rezsiköltségeket, de az ellen tiltakozott, hogy ezeket a költségeket továbbra is a területi megosztás arányában viselje. Tény azonban, hogy a felperes nem szereltetett fel önálló mérőórákat, így nem volt lehetőség az általa fogyasztott közüzemi szolgáltatások mérésére. A felperes tudatában volt annak, hogy a fogyasztása nem mérhető, de ennek ellenére nem tett javaslatot olyan elszámolási módszerre, amely álláspontja szerint az alperes által alkalmazott elszámolási módnál pontosabban tükrözné a tényleges fogyasztását. A felperes által megjelölt elszámolási mód hiányában az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az I. rendű alperes által alkalmazott elszámolási módot tekintette irányadónak, és - más lehetőség nem lévén - továbbra is a területi megosztáshoz igazodóan, az irányadó szabványok figyelembevételével határozta meg a felperes fogyasztásához kapcsolódó rezsidíjakat.

A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes

viszontkeresetének a jogalapja fennáll. Az összecszerűség vizsgálata során sem vétett eljárási hibát azzal, hogy a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdései alapján az I. rendű alperes által előterjesztett tényállással egyezően határozta meg a felperes tartozásainak az összegét, hiszen a felperes többszöri felhívás ellenére sem terjesztette elő az általa helyesnek tartott elszámolást. A felperes a fellebbezésben fenntartotta, hogy tartozásának az összege helytelenül lett meghatározva, de az általa helyesnek tartott elszámolást továbbra sem nyújtotta be, és azzal érvelt, hogy ebben az elsőfokú bíróság által megszabott indokolatlanul rövid határidő akadályozta meg. Ez az érvelés azonban azért nem elfogadható, mert az elsőfokú eljárás során tanúsított felperesi pervitel nem volt összeegyeztethető a jóhiszemű joggyakorlás követelményeivel.

Az I. rendű alperes viszontkeresetével szemben a felperes védekezésének az eljárás kezdetétől fogva az volt az egyik lényeges eleme, hogy tartozásainak összegét helytelenül határozta meg az I. rendű alperes, mivel a „GAMESZ” több alkalommal is helytelenül számlázta az áthárított rezsidíjakat. A védekezése alapjául szolgáló tényállást azonban a felperes nem terjesztette elő, nem jelölte meg, hogy melyek azok a számlák, amelyek helytelenül lettek kiállítva. Beadványaiban nem határozta meg sem az általa helyesnek tartott számítási módot, sem azt, hogy annak alkalmazása esetén milyen összegű lenne a tartozása. A Pp. 139. §-a értelmében a védekezése alapjául szolgáló tényállást a felperesnek már a viszontkeresetre vonatkozó ellenkérelmében elő kellett volna adnia. Ezt a felperes elmulasztotta, és azt követően sem terjesztette elő az általa helyesnek tartott elszámolást miután az elsőfokú bíróság tájékoztatta az őt terhelő bizonyítási kötelezettség tartalmáról (18.G.40.457/2009/22. számú jegyzőkönyv).

A Fővárosi Ítéltábla jogerős részítéletének a hatályon kívül helyező rendelkezéséhez kapcsolódó új eljárásra adott utasításából a felperes előtt egyértelművé vált, hogy a megismételt eljárásban elő kell terjesztenie érdemi védekezésének az alapját képező, általa helyesnek tartott elszámolást. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy ezt az eljárási kötelezettségét a felperes felhívás ellenére sem teljesítette, hiszen az I. rendű alperes pontosított viszontkeresetét tartalmazó 2014. október 10-ei keltezésű beadványt a mellékletekkel együtt 2014. november 10. napján átvette (18.G.20.261/2014/10. szám alatt csatolt beadvány). Ebből a beadványból a felperes pontosan értesült az I. rendű alperes követelésének az összegéről és viszontkeresetének a ténybeli alapjáról, a beadványhoz csatolt mellékletek pedig évenkénti bontásban tartalmazták, hogy a felperesnek milyen jogcímen, milyen összegű tartozása halmozódott fel. Az I. rendű alperes a 2014. november 24-én előterjesztett és a felperes részére 2014. november 28. napján kézbesített beadványában követelésének – illetve a főkövetelését alkotó részköveteléseinek – az összegén nem változtatott, hanem csupán a tartozások kimutatásának a megbontását módosította, és külön-külön összegezte a bérleti szerződés megszűnéséig, illetve az azt követően felhalmozódott tartozásokat. Ez azt jelenti: a felperesnek megfelelő határidő állt rendelkezésére, hogy a 2014. november 10-én kézhez vett pontosított viszontkeresetre vonatkozó érdemi védekezését előterjessze, hiszen arra az elsőfokú bíróság 15 napos határidőt szabott, azzal a figyelmeztetéssel, hogy a határidő eredménytelen eltelte esetén a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdéseit alkalmazza (18.G.41.261/2014/9. számú

jegyzőkönyv). Ilyen előzmények után az elsőfokú bíróság a Pp. 8. § (1) bekezdésében foglalt alapelvi jelentőségű eljárási szabály érvényre juttatása végett helyesen járt el, amikor a per további indokolatlan elhúzódásának a megakadályozása végett a rendelkezésre álló adatok alapján, azaz az I. rendű alperes által előadott tényállás elfogadásával hozta meg a döntését.

A felperes még a fellebbezésében sem fejtette ki, hogy milyen okból kifogásolja az ítélezés alapjául elfogadott elszámolást, és milyen számszaki kifogásai vannak a terhére rótt tartozások összegével. A fellebbezés e hiányosságára figyelemmel a Fővárosi Ítéltáblának nem volt arra lehetősége, hogy más számítási mód alkalmazásával bírálja el a felek közötti jogvitát. Erre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság részítéletét és ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező felperes köteles megtéríteni az I. rendű alperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségét. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján a ténylegesen kifejtett jogtanácsosi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg.

Az Itv. 56. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2015. november 18.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k. Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró bíró